

KAMARÁS KLÁRA

Hold-álom

A Hold felfújta nagy pofáját,
és így szólt: Telihold vagyok!
Csak voltál, vibráltak körötte
parányi, sárga csillagok.

A kutyák nem felejtenek

Már jóval elmúlt éjfél. Az ablakok tárva voltak, de a redőnyt leeresztették, hogy a réseken át egy kis friss levegő jöhessen a szobába a fullasztóan forró nap után. Minden zaj, apró zörrenés behallatszott a kertből.

Az öreg már aludt, de Júlia még nem volt álmos. Az ablak melletti sarokban üldögélt egy fotelben – csak úgy hálóingben – és egy halvány égő mellett olvasott, éberén, de készen arra, hogy ha elfárad a szeme, azonnal bebújhasson az öreg mellé a könnyű takaró alá.

A kutya a kertben, az ablak alatt szokott aludni, mintha így közelebb lehetne gazdáihoz. Most is ott volt, szép csendesen szunyókált. Néha valami nyöszörgő hangot hallatott. Álmodik, vagy a reuma bántja? Ő is öreg.

Hirtelen morogni kezdett. Júlia felfigyelt. Biztosan sündisznót lát. Azokat nem szereti.

A kutya tovább morgott. Az asszony hirtelen megdermedt, mert egy suttogó hang ütötte meg a fülét.

– Dollár... gyere ide!

A kutya elhallgatott.

Júlia az ágyhoz ugrott, és ijedten rázni kezdte a férjét.

– Vili, az istenért! Ébredj! Valaki járkál a kertben.

Az öreg kábultan kászálódott elő.

– Mi? Mi a baj?

– A kertben... Valaki... Dollár morgott rá...

– Ugyan...

– De én félek... Menj! Nézd meg, mi van!

A férfi felkelt, és meztelenül, ahogy a hőség miatt nemrég lefeküdt, kiment körülnézni. Nem zavarta a pőreség, máskor is megtette, ha éjszaka eszébe jutott, hogy nem adott friss vizet a kutyának, vagy nem zárta be a garázs ajtaját. Sötét van. Csupa fa meg bokor a kert, nem látni be... ha meg valaki leskelődik? Hát, nem sok néznievalója akad már. Akinek ez kell... tessék!

Most mégis meggyújtotta a kerti lámpát, de csak pár lépést tett a bejárat előtt, aztán visszafordult. A hatalmas fák árnyéka mindent beborított, a világítás szinte semmit nem ért.

Ha valóban van itt valaki, bárhol meghúzódhat a sötétben. Fellesleges nézelődni... és veszélyes is lehet.

Visszament.

– Senki – nyugtatta Júliát. – Talán képzelődsz.

– Nem, nem...

– Ha volt is, már elment. Vagy elbújt a bokrok között.

– Megnézted?

– Tudod ki! Hogy leüssön? Koromsötét van. Bezártam minden ajtót. Gyere aludni.

Júlia azonban egyre éberebb lett. Rémülten latolgatta:

– Tudta a kutya nevét... és Dollár ráismert a hangjára... Te jó atyaisten! Ez csak Zoli lehetett. Más nem ismeri a kutyánkat.

Zoli! Valamikor a szomszédban, egy szükséglakásban lakott. Ha a család nem volt otthon, gyakran átmászott a kerítésen, és Júlia kutyáját idomította. Rúgta, lapáttal verte, ha ugatni mert rá. Az arra járók látták néhányszor, de nem álltak meg. Sajnos, csak évekkel később derült ki, akkor már nem volt mit tenni. Dollár csak a postást merte megugatni, mert tőle elválasztotta a kerítés. Benn a kertben félt. Ha maga mellett tudta a gazdáját, vadul támadott, de ha egyedül volt, ugatás helyett csak morgott.

Zoli elköltözött.

Most, évekkel később, valaki nevéen szólította Dollárt, és a kutyája azonnal abbahagyta a morgást. Félt, hogy újra agyba-főbe fogja verni... annak a hangnak a gazdája.

A kutyák nem felejtenek.
Az emberek se. A beléjük ivódott félelem ott kísért a felszín alatt, míg csak élnek.

Vigasztalás

Ne szólj! Ne sírj!
Az álmok,
a gondolatok úgyis megmaradnak.
Nem tartozol senkinek, senkihez.
Adósa nem vagy másnak,
csak magadnak.

Borongósan

Felhők suhannak fenn az égen.
Minden mulandó. Mért is élnél,
amikor nincsen már reményed?
Nem érsz többet hulló levélnél.

Hópelyhek hullnak, ez december.
Az új tavaszt már nem is várod.
Az égen úszó felhők fodrát
ma már szemüveggel se látod.

A láthatár most ködben úszik...
Sok terv, sok álom semmivé lett.
Csak üldögélsz és megbocsátasz
Magadnak. Ennyi volt az élet.

SZOKODI VERONIKA: TÜKÖR-KÉP II.